

TUCHTRAAD FINANCIËLE DIENSTVERLENING

UITSpraak Nr. 2008/003

in de klacht nr. [nummer]

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'aangeslotene'.

In zijn uitspraak Nr. 2008/001 heeft de Tuchtraad Financiële Dienstverlening de door klager ingediende schriftelijke klacht ontvankelijk verklaard en aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, klager en aangeslotene in een zitting van de Tuchtraad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

De Tuchtraad verwijst wat betreft de klacht, het standpunt van aangeslotene en het oordeel van de Tuchtraad omtrent de ontvankelijkheid van de klacht naar zijn uitspraak Nr. 2008/001 van 11 juni 2008.

Het overleg ter zitting met klager en aangeslotene

Klager heeft aangevoerd dat hij de aan zijn cliënten gerichte brieven beschouwt als een poging om een wig tussen hem en zijn cliënten te drijven. Hij vindt het geen pas geven dat aangeslotene dergelijke brieven heeft gezonden. Daar komt nog bij dat aangeslotene geen kopieën daarvan aan klager heeft toegezonden. Klager betreurt het dat de directie van aangeslotene zich niet distantieert van de brieven en geen andere zaaksbehandelaar op de zaak heeft gezet.

Aangeslotene heeft aangevoerd dat hij nog steeds klager niet-ontvankelijk acht in zijn klacht bij de Tuchtraad: klager heeft geen zelfstandig klachtrecht. Aangeslotene heeft in het belang van de cliënten van klager gehandeld. Hij heeft hen benaderd als een door klager benadeelde partij. Er is sprake van een beroepsfout van klager. Zo is ook na al die jaren de door de cliënten geleden schade nog steeds niet aangetoond en is nader onderzoek in België noodzakelijk. Van belang is dat de cliënten vernemen dat het mogelijk is voor hun schade hun raadsman aan te spreken. Teneinde te voorkomen dat klager de berichtgeving daaromtrent voor zijn cliënten verborgen hield, heeft aangeslotene ervoor gekozen de cliënten rechtstreeks te benaderen. Aangeslotene heeft gekozen voor een genuanceerde benadering van de cliënten, waarin hij alle facetten van de zaak heeft belicht.

Het oordeel van de Tuchtraad

1. Omtrent de al of niet ontvankelijkheid van klager heeft de Tuchtraad geoordeeld in zijn uitspraak Nr. 2008/001. Hetgeen aangeslotene ter zitting heeft aangevoerd geeft de

TFD 2008/003

Tuchtraad geen aanleiding van dat oordeel terug te komen. In het midden kan blijven of partijen aanspraak kunnen maken op herbeoordeling van kwesties waarover de Tuchtraad reeds een definitief oordeel heeft gegeven. Het ligt overigens in de rede dat dat niet, of slechts bij hoge uitzondering, het geval is. Klager is ontvankelijk in zijn klacht.

2. Het is niet ondenkbaar dat een verzekeraar in uitzonderlijke situaties, zoals die waarin sprake is van een ernstige verwaarlozing door een advocaat van de belangen van zijn cliënten of waarin sprake is van een beroepsfout van een advocaat die tot schade voor zijn cliënten leidt, èn waarin tevens aannemelijk is dat de cliënten van de desbetreffende zaken onkundig worden gelaten, ertoe overgaat rechtstreeks de cliënten te benaderen. Daaraan behoort evenwel vooraf te gaan dat de verzekeraar de advocaat schriftelijk meedeelt dat hij het voornemen daartoe heeft. Bovendien zal de verzekeraar een kopie van zijn brieven aan de cliënten, aan de advocaat moeten doen toekomen.

3. Niet gebleken is dat een uitzonderlijke situatie die het rechtstreeks benaderen van de cliënten zou rechtvaardigen, zich hier voordoet. Aangeslotene neemt weliswaar het standpunt in dat klager een beroepsfout heeft gemaakt, maar dat standpunt wordt op voorshands niet als ondeugdelijk aan te merken gronden bestreden. Er zijn geen aanwijzingen dat de cliënten door klager niet over het door aangeslotene ingenomen standpunt worden ingelicht. Dit alles levert een volstrekt onvoldoende basis op voor het rechtstreeks benaderen van de cliënten.

4. Ook naar inhoud en strekking kunnen de brieven van aangeslotene de toets der kritiek niet doorstaan. Naar de kern genomen wordt in die brieven gesteld dat het verhalen van de schade van de cliënten op klager, de raadsman van de betrokkenen, gemakkelijker en sneller resultaat belooft op te leveren dan het verhalen van de schade op de verzekerde van aangeslotene; en dat de kansen van de eerstbedoelde verhaalsmogelijkheid ook aanzienlijk beter zijn. De Tuchtraad acht die stelling(en), zoal niet eenvoudigweg onjuist, in hoge mate tendentiekus en al om die reden ongeoorloofd. Of klager überhaupt een fout jegens de betrokkenen heeft gemaakt staat, zoals al werd opgemerkt, geenszins vast. Bij beoordeling van de mogelijke aansprakelijkheid van klager jegens zijn cliënten zullen bovendien, naar met een hoge mate van waarschijnlijkheid mag worden aangenomen, de verweren die ook in de procedure tegen de verzekerde van aangeslotene spelen in vrijwel dezelfde mate opgeld (kunnen) doen, zodat vergaand onaannemelijk is dat het aanspreken van klager in dat opzicht voor de betrokkenen de voorkeur zou hebben boven voortzetting van de procedure tegen de verzekerde van aangeslotene. De Tuchtraad laat hierbij vanzelfsprekend in het midden óf de cliënten van klager er goed aan zouden doen, deze aansprakelijk te houden: voor de beoordeling van deze klacht doet dat niet ter zake, en het uitspreken van een oordeel daarover zou de Tuchtraad niet passen.

5. De Tuchtraad rekent het voorts aangeslotene als ernstig verzuim aan, dat geen kopie van de desbetreffende brieven aan klager werd gestuurd. Hoewel enige twijfel over de vraag of hier van een bona fide vergissing sprake is geweest wel op zijn plaats is, zal de Tuchtraad in dat opzicht aangeslotene het voordeel van de twijfel gunnen. Maar ook als het een bona fide vergissing betreft, is dit een vergissing die een behoorlijk verzekeraar zich niet kan veroorloven.

6. De Tuchtraad wil niet onvermeld laten dat ook de reactie van aangeslotene op de klacht – die, zoals uit het hoger overwogene blijkt, naar het oordeel van de Raad een als ernstig aan te merken schending signaleert van wat een verzekeraar behoort te doen of na te laten – als inadequaar wordt beoordeeld. De Tuchtraad respecteert dat aan de aangeslotene bij het zich verweren tegen een klacht een ruime marge moet worden gelaten; maar als het een ernstige schending betreft zoals hier aan de orde, kan het feit dat uit de opstelling van de aangeslotene niet blijkt van enig inzicht in de onjuistheid van

TFD 2008/003

het hem verweten gedrag, bijdragen tot de negatieve waardering van het geheel van gebleken gedragingen.

7. Naar het oordeel van de Tuchtraad heeft aangeslotene in het onderhavige geval gehandeld in strijd met de onderdelen P.e en f en B.a van artikel 3.2 van de Gedragscode Verzekeraars. Onderdelen P.e en f luiden: (e) "Wij staan degenen die bij ons een verzekering hebben afgesloten en hun slachtoffers bij en bieden hun een goede service, voorlichting en adequate schaderegeling." en (f) "Wij dragen zorg voor een voortvarende, zorgvuldige en rechtvaardige schadebehandeling alsmede (etc.)" Onderdeel B.a luidt: "Wij houden de goede naam van de branche in stand."

8. De klacht zal mitsdien gegrond worden verklaard.

Beslissing van de Tuchtraad

De Tuchtraad verklaart de klacht gegrond.

Aldus is beslist op 22 september 2008 door mr. E.M. Wesseling-van Gent, voorzitter, mr. F. Ensel, jhr. mr. J.L.R.A. Huydecoper, mr. E.J. Numann en prof. mr. J.H. Wansink, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.